

- Клеветникъ !
- Буржуазно мекере !..
- Маша !
- Ууу !

Помощникътъ се сви, оттегли се и зина :

- Не отговарямъ . . . Приказвайте !

Отзадъ стана малка суматоха. Разтреперанъ отъ възторгъ, отъ мъжа и гнѣвъ, дѣдо Юрданъ махаше заплашително бастунчето си и псуваше.

— Кой? Кмета ли? Що иска, война ли? Харно му бѣше на него, награби се, широко му е около врата . . . Насъ да пита той, насъ — дето ни изгорѣха душитѣ . . . — И, като се обърна, махна повелително :

— Кажете си, бе момчета! Кажете си каквото ви е на сърдцата! . . .

- Браво!
- Ура!
- Да живѣе !

Старецътъ се смути и замлъкна. Искаше да каже още нѣщо, да ги насърчи и похвали. Не можѣ. Но на душата му бѣше олекнало, сякашъ отъ гърдитѣ му падна струпея на старата, мъчителна болка по убития синъ.